

PLAVE PTICE

Ne moraš vjerovati: postoje plave ptice.
One grm granat okite, krupne su kao božuri.
Čini ti se odjednom da se svijet našušuri,
Da je blago Božanstvo k nama okrenulo lice.

Okolo naviljci magle, mokro i otpalo lišće.
Bujica s vrha brijega razrovala je stazu.
Nitko ne spominje više nježnost ni hipostazu,
Oblak nasjeda k zemlji, krajolik cijeli pritišće.

Lovci u polju slijede blistavi rep fazana.
Nečije zimsko saće tone u zlatnome medu.
A mi smo kroz vatru prošli , zamrli tiho u ledu,
I svaka naša priča davno je ispričana.

Ne moraš vjerovati, pa ipak, prolaz postoji;
U labirintu svijeta tvoja te ljubav čeka.
Bobicama se kiti u šumi božićna kleka.
I vilenjak od vjetra ptičice plave razbroji.

ASTERI U SNU

Astere u snu nađoh, sitne i ljubičaste,
S praga me zime taknu tvoje odlutale oči.
Ponovo slavim stvari duboke, zakučaste,
Ne marim što će plamen zgasnuti i žar proći.

Nismo trčali goli, pili vodu iz mijeha,
Naslijedili smo nemir, nesanicu i zbrku.
Rodili smo se stari, u tamnoj sjeni grijeha,
Arkadiju smo cijelu promašili u trku.

Da je bar ovo znanje imala glava luda!
Ucrtali bi svemir u štit od tartaruge.
Kroz krepuskule svjetla rasuli bi se posvuda,
Ne bismo izdali vjeru i bili nalik na druge.

Sad pukotinu otkrih: dlanom je krijem vrućim.
Odlučno srce imam i tvrdoglavu volju:
Čekam da dan se skonča, u snu se skućim,
I s tobom astere berem u zvjezdanom polju.

Tartaruga-kornjača, kornjačevina; krepuskule-čestice svjetla, sumračnost, zadnje zrake

ZADAĆE

Moje su zadaće teške, od njih zglobovi škripe.
Nosim te silne vreće, drugima nevidljive.
I prigovore slušam, riječi ljute Ksantipe,*
Od kojih stihove skrivam, ptičice polužive.

Ponekad usta otvorim, da obranu zaustim,
Pa samo zrak usrknem, jezik u čvor zavežem.
Prste kroz kosu provučem, čelo spustim,
Na strpljenje se svome anđelu obavežem.

Zadaće perom pišem, bugaćicu ne rabim.
Iz panonskoga blata s mukom izvlačim nogu.
Ima dana kad zmiju umjesto jagode zgrabim,
I neku goruku knedlu progutati ne mogu.

Ali doći će jutro, u svježem rosopasu,
I ja ću sasvim lako ući u metanoju.*
Oдох u goru gdje koze zelenu travu pasu,
Sve su mi zdrave i jedre i uvijek su na broju.

+ Ksantipa-zla i jezičava Sokratova žena; metasnoja-preobraćenje, početak novoga života

VLAKOM KROZ ZIMSKI KRAJOLIK

Ima li kuglica loja negdje, na nekoj grani,
Da ju je brižna ruka ostavila za mene?
Bar jedan osmijeh nježan, koji sokoli i hrani,
Dok plahte snijega rastu, kurikom izvezene?

Kroz tuđi krajolik vrtam: staklo je sivo i mutno.
Okolo jablani drski, tamnopusi zeloti.*
Nisam ni ja od onih, što hode pravokutno,
Gledaju svoja posla i čuče na zadanoj koti.

Griješiti uvijek je slatko, prisvajati arome,
I vratiti se kući, makar podvijena repa.
Volim da stvari budu krojene gipko, po mome,
Čak i kad bi me ledom zasula ruska stepa.

Premda ostarjeh dobro i leđa mi se grbe,
Pjesmama svojim dadoh pluvijal,* misno ruho.
O kuglici od loja snatrim na grani vrbe,
O usni što ime sjenice šapuće mi na uho.

zeloti-radikalni pobunjenici u Isusovo vrijeme; pluvijal-obredni plašt

S KALEMA CURI VRIJEME

"Ako postoji Bog, on je savršeni plesač".

Nietzsche

S kalema curi vrijeme: vani i unutra isto.
Mir restorana, svjetlo i tvrdi led u čaši.
Vani su brodovi bijeli, azurno modri čisto.
Daleko izvan nas stoje putevi i međaši.

Jednostavnosti želim: srk ko kobilje mlijeko,
Hasuru grubu pod koju možeš rustiku skriti.
Ali u boji se neba osmjehuje El Greco,
I drhtav svijet intime opliću lirske niti.

Ne treba ništa žestoko, ne treba gorkih tvari.
Preko nagnuta ruba polumjesec se krivi.
Na rubu krnjava svijeta mi smo slovočuvari,
I kad smo zaljubljeni, tad dvostruko smo živi.

Sjena postaje kruta kao siva gravira,
I uvijek ima nešto što muči nas i tlači.
Popnimo se na binu, orkestar neka zasniva:
S kalema curi vrijeme: u njemu mi smo plesači.

PREDBOŽIĆNA, MEDITERANEO

Kujundžije kuju zvjezdice na nebu:
Novembru poklanjaš primisao zadnju.
Algebru tumačiš moru i galebu.
Satir vruće srce odnosi na pladnju.

Pokoljenje žira spava ispod stelje.
Zimski duh, što vino u ocat pretvara.
Nad nama se njiše osoljena java:
Sablast futurizma, propast svih dobara.

Gdje su tajna slavlja, gdje se oganj pali?
Božićni kristali i crvena rojta.
Da putokaz pitaš , ne bi nam ga dali
Sa sjevera ljudi, sumnjičava svojta.

Jarboli se njišu, nalik mrtvom kolju.
Konopi i lanci, tu gdje hrđa cima.
Kad zvjezdice krenu prema pustopolju,
Gibamo se tamo, gdje je blaža klima.

rojta-kita, resa; cima (kolok.)-sidro

DOLAZI BROD

Dolazi brod, i vidi, neki su od nas spremni;
Dvije-tri stvari u torbu još ubaciti valja.
Ponijeti miris iz vrta i okus suhozemni,
I nekoliko priča, uglavnom bez detalja.

Močvara, šuma, rijeka, groblje u mahovini,
Kao slikokaz šaren odvrte se u trenu.
Gusarske napjeve slušam u smutljivoj daljini:
Na ušnu resicu stavljam rinčicu pozlaćenu.

Plaćeni su računi, zablude razjašnjene.
U neke vještije ruke predani su alati.
Sve su tajne na sprudu ko školjke izronjene;
Slobodnu dušu što bi još moglo zadržati?

Dolazi brod , kao da čujem u glasu tremor,
Gle, ultramarin mora propinje se u pjenu.
Zaboravimo sada sve brige , strah i premor;
Noga na palubu stupa i mi smo izbavljeni.

SPLITSKI AKVAREL 2.

Ksilofon kiše, điran, lokva, granje.
Sjećanje na ljeto nagriza koroziv.
Vrijeme ja za blagu smrt i rastajanje,
Ili skok, na novu avanturu poziv.

Siv se galeb poput čegrtaljke glasa.
Sune s krova, kruži rubom akvarela.
Visoko na nebu crta se bjelasa:
Na put sreće kreću Princ i Cinderella.

A tu dolje teče priprost život stvari:
Mirisi se jela vuku ispod vrata.
U Varošu mir je, šutljivi stanari,
Otegnut se zvižduk čuje iz porata.

Uđimo u prostor gdje ura tiktaka,
Nosim ti u kruhu mjesto raskriženo.
Potrudi se stoga, makar prije mraka,
U običnom naći nešto uzvišeno.

TIME TO REMEMBER / VRIJEME SJEĆANJA

Vjenča se nemir s tugom ispod crvene loze,
Dok pada domovinski prašak po tvom kolaču.
Ovo su dani od tajni i noći od fibroze,
Na jeziku osjećaš svjež kruh i klekovaču.

Prijatelj fali jako, premda mu čitaš rime,
Ko javor osamljeni zagrće se šinjelom.
Rukopis njegov stoji, bijel stup na pragu zime;
Na njemu trag od dlijeta, bršljan pod kapitelom.

Kapaju misli kao iz preše zlatasto ulje,
Naše je doba bilo sretno i blagodarno.
Mediterranske trave po koži zemlje križulje,
I crvolika bića humusom vrtaju marno.

Sve svene, dragi Svene, i nema usporedbe;
Prepoznaj me u nekoj piniji pored mora.
Hoće li ostati išta od naše šutljive sljedbe?
Crvena loza šušti, ne daje ne daje odgovora.

ZIMSKI KONCERT U VRTU

Kosovi i zebe, vrapci, sitne sjenice,
Vrtni koncert slažu, žvrgolje na trijemu,
Nikad neće dati suncu odbijenice,
Pjevat će da danu dignu dijademu.

Zadnje meko vrijeme, šušur studenoga,
Krug zemaljskih šara opisuje noga,
Nestašluci ljeta, jesen puna soka,
Još nas blagost svjetla miluje s visoka.

Trebalo bi tako, kad se bure smire,
Naći neko krilo, gdje spustit ćeš glavu.
Pa u čaju srknut biljne eliksire,
U lovoru zdravlje, primisli na slavu.

S mrvicama svjetla na zimskom kaputu,
Sad pticama pričaš što bi srce htjelo.
Da veliku ljubav pronađeš na putu,
Ili staviš točku na veliko djelo.

FORÊT MALADE EN HIVER / BOLESNA ŠUMA U ZIMI

"Zatočit ću te srebrom", izusti šuma.
Dat ću ti prstenje, grivne i pojas kovan.
Gledaj, na lipi je lišaj, na bukvi struma,
I tvoj je nemir ovdje, još neodbolovan.

Samo idi i prođi, daj Asklepiju*pijetla,
I ljekobiljke zadnje rasporedi u svežanj.
Gdje vidiš trag sjekača, ranu od svjetla,
Les će ti svoje žile zavezati za gležanj.

Sad zarobljena voda oponaša zuj hrušta,
Na mjestu gdje je bilo tišine i ljepote.
Narod gljiva pod lišćem otrove pušta,
I starost u splet granja deponira banknote.

Duh koji razabire, na nizbrdici krzma,
Lice je grbavog graba iskrivila pareza.
Sumrak me obavija bojom puhova krzna.
"Nikad se pred tobom neću skinuti! ", prošapće
breza.

Asklepije-bog liječničkog umijeća kod Rimljana